

אזר

ערכת וחיברת בס"ד: נריה אטון

יום ו' כ"ט תשרי תשפ"ז

כניסת שבת: 17:58

יציאת שבת: 18:48

רבינו תם: 19:28

הזמנים לפי אופק באר שבע

שבת מברכין

ימים ראשון שני

ראש חודש חשוון

"יום השישי ויכלו השמים והארץ וכל צבאם..."

ללמד את בנו הקטן והאהוב את סודות עסקי הגדולים. האב, כראש קונצרט חובק עולם, אינו זקוק כמובן לכל עזרה מהילד הקטן. הילד אינו מבין בכלכלת שוק, אינו יודע לקרוא מאזנים, ואף עלול להאט את קצב העבודה. ואף על פי כן, מתוך אהבה עצומה שאינה תלויה בדבר, האב מושיב את בנו לצידו בלשכה המפוארת. הוא נותן לילד לחתום בחותמת קטנה על מסמך משני, או להעביר דף, ולאחר מכן מכריז בגאווה בפני כל שריו ועובדיו: "ראו נא, אני ובני שותפים מלאים בעסק הזה!". ברור לכל רואה כי האב אינו משתף את בנו בשל חיסרון או צורך עסקי שלו, אלא אך ורק כדי לגדל את בנו, לרומם את רוחו, לחנך אותו לאחריות ולהעניק לו תחושת ערך עצמי, שייכות וגאווה.

כך בדיוק פועל עמנו אבינו שבשמים. כאשר אנו מתבוננים בעולם ורואים בו חסרונות, קשיים, - אין זה אומר שהעולם "התקלקל". זוהי הזמנה ישירה וקריאה עברונו. הבורא השאיר מקומות חסרים בכוונה, כדי שיהיה לנו במה לפעול. כאשר אנו לוקחים אחריות על המציאות סביבנו - בין אם במישור הרוחני בלימוד תורה ובתיקון המידות, בין אם במישור החברתי בעשיית חסד ובהושטת יד לנזקק, ובין אם בהפיכת הסביבה שלנו למקום טוב, מוסרי, ישר ובטוח יותר - אנו מוציאים אל הפועל את הרצון האלוקי המקורי ומשלימים את הבריאה. בכל ערב שבת, כשאנו עוצרים במתכוון ובבת אחת מכל מלאכת החול, מניחים את הדאגות והריצות, ועומדים להכריז "ויכולו", אנו חושפים את העומק של השבוע שחלף. אנו מגלים שכל מעשינו, עמלנו ועבודתנו בתיקון העולם במהלך ששת ימי המעשה לא היו פעולות טכניות גרידא. אנו מבינים שהיינו חלק מתוכנית אלוקית גדולה וקדושה של אבא שאוהב אותנו ורוצה שנרגיש משמעותיים.

זוהי השותפות האמיתית והמופלאה: הבורא יתברך נתן את חומרי הגלם הנפלאים של השמיים והארץ, ואנו, במעשינו, בבחירותינו החופשיות ובתיקון מעשינו, זוכים להשלים את היצירה. שבת שלום ומבורך!

ובחירתו של בן האנוש. אין כאן חלילה חיסרון בכוחו של הבורא, אלא רצון אלוקי עמוק להעניק לאדם זכות קיום אמיתית, ערך ומשמעות פנימית לחייו. אלוקים לא רצה שהאדם יאכל לחם פשוט אלא ירגיש שהוא מרוויח את עולמו בעמל כפיו ובזכות עצמו. יסוד אדיר זה מתגלה ומרמז לנו בדיוק במילים החותמות את מעשה בראשית: "אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת". חז"ל במדרש רבה נעמדים על המילה האחרונה ושואלים: מהו הלשון התמוהה הזו "לַעֲשׂוֹת"? הרי היה צריך לכתוב "אשר ברא אלוהים ועשה"! ומשיבים חז"ל יסוד עצום: לעשות - לתקן. כלומר, הקב"ה

ברא את העולם כשהוא אינו מוגמר במאה אחוזים. הוא ברא אותו במצב של פוטנציאל, כחומר גלם המחכה ליד מכוונת. הוא ברא חיטה כדי שהאדם יטחן ויאפה לחם, וברא פשתן כדי שיתוו ממנו בגד. הבורא יצר את תשתית העולם, והשאיר לאדם את התפקיד המפואר להמשיך, לפעול, ליצור, לשכלל ולתקן את המציאות. חכמי החסידות נתנו לכך משל נפלא ומרגש: מעשה בלב עשיר מופלג, גאון ובעל נכסים רבים, שרצה

בפרשתנו, פרשת בראשית, פותחת התורה בתיאור המרתק, הנשגב והמסתורי ביותר בהיסטוריה האנושית - מעשה בריאת העולם. התורה אינה מוסרת לנו דיווח טכני או יבש, אלא מוליכה אותנו יד ביד, צעד אחר צעד, יום אחר יום, דרך יצירות המופת של הבורא: מן האור הראשון, דרך קריעת הרקיע, יצירת המאורות, ועד לדשא עשב, בעלי החיים והאדם.

בסימום של התהליך המופלא הזה, עם דמדומי חמה וכניסתו של היום השביעי, חותמת התורה במילים הנצחיות המוכרות לכולנו: "וַיִּכְלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם". ברגעים נשגבים אלו של כניסת השבת, כאשר מעטפת של קדושה, רוגע ויציבות יורדת על העולם הסוער, אנו נוהגים לעמוד יחד כאיש אחד ולהעיד על מעשה הבריאה באמירת פסוקי "ויכולו".

חז"ל במסכת שבת מפליגים במעלתו של רגע זה ומגלים לנו סוד עצום: "כל המתפלל בערב שבת ואומר ויכולו, מעלה עליו הכתוב כאילו נעשה שותף לקדוש ברוך הוא במעשה בראשית". כשמתבוננים במאמר חז"ל זה, מתעוררת מיד קושיא עצומה: וכי כיצד שייך שבשר ודם - יצור קרוץ מחומר, מוגבל בזמן, במקום ובדעת, מלא חסרונות וחולף כצל עובר - יהיה "שותף" של מלך מלכי המלכים, בורא העולמות האינסופי? בעולם המושגים האנושי שלנו, המושג "שותפות" דורש בהגדרה ערך שווה, או לפחות תרומה הדדית יחסית. שותפים מקימים עסק יחד מפני שלכל אחד יש הון, כישרון או כוח עבודה שהשני זקוק לו. אך כיצד שייכת הגדרה מעין זו כלפי הקדוש ברוך הוא, שהוא שלם בתכלית השלמות, אינו חסר דבר, ולא שייך אצלו שום מושג של סיוע או נצרכות? האם הקב"ה באמת "צריך" אותנו כדי שהעולם שלו יושלם?

התשובה העמוקה לכך טמונה בהבנת מהות הבריאה ותכליתה, כפי שמסבירים חכמי המחשבה והחסידות. הקדוש ברוך הוא, בשלמותו האינסופית, ברא עולם מושלם מצדו. אלא שברצונו הטוב והמיטיב, הוא בחר בכוונה תחילה, כמהלך מכוון של "צמצום", להשאיר בעולם חלל פנוי - "מקום" מוגדר לפעולתו

דבר תורה לסעודה ראשונה

"בראשית"

התורה שבכתב מתחילה באות 'ב' - "בראשית" - ואילו התורה שבעל פה מתחילה באות 'מ' - "מאימתי קורין את שמע" רמז לכך מצוי בפסוק "ודברת בם", שדרשו עליו חז"ל: "בם ולא בדברים אחרים" (ימא יט), כלומר ודברת רק בדברים מן התורה שבכתב ומן התורה שבעל פה, המתחילות שתייהן באותיות "בם", ולא בעניינים אחרים שהם דברים בטלים.

"בראשית ברא אלוקים..."

אומרים משמו של הגאון מוילנא: העולם הזה מתקיים על ידי שישה דברים, הנרמזים כולם במילה "בראשית" בדרך של ראשי תיבות: ביאה (כינוי לחיי אישות), רחיצה, אכילה, שתיה, ישיבה, תרדמה (שינה). כיוצא בכך מתקיים גם העולם הבא על ידי שישה דברים, הנרמזים בראשי תיבות של "בראשית": בינה, ראייה, אמירה, שמיעה, ישוב, תלמוד.

ומוסיף הגאון מוילנא ואומר: בלי ה"ששיות" האלה אי אפשר לו לעולם להתקיים אפילו שעה אחת, הוא שנאמר בתהלים: "כי השתות י'רסון צדיק מה פעל?" (י"א, ג) (השתות לפי הפשט: היסודות. כאן מתפרשת המילה במשמעות של ששיות", על פי הארמית).

דבר תורה לסעודה שנייה

אור החיים הקדוש

"בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ"

שואל האור החיים הקדוש: למה נאמר "בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ" מה בא לרבות בב' פעמים "את"?

ותירץ: כי בורא עולם יתעלה שמו, כל מה שברא בעולם, וכל אשר ישנו במציאות ושמים וארץ, הכל בראו ה' בדיבור אחד, וזה פירוש הפסוק: "בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ", דקדק הפסוק לומר ב' פעמים "את", לרבות כל הנמצא בעולם ולומר שהנבראים הם רבים, כי מלבד העשרה דברים הניכרים ונראים לעין כל, יש עוד בריאות אחרים נעלמים ונבלעים בכוחות היסודות, ובמאמר אחד ברא הכל יתעלה שמו.

דבר תורה לסעודה שלישית

"אלה תולדות השמים והארץ בהבראם"

קיום העולם מושתת על מצוות עשיית חסד, כמו שנאמר: "עולם חסד יבנה" (תהילים פ"ט, ג).

מניין מצוות העשה שבתורה הוא רמ"ח (248), כמנין 'אברהם'. וכידוע שאברהם הוא כנגד מידת ה'חסד', כלומר, השורש של כל רמ"ח מצוות העשה נעוץ במידה הנפלאה הזאת, מדת ה"חסד".

אך כדי להוסיף משמעות של "חסד" בשעה שאנו ניגשים לקיים את רמ"ח מצוות עשה האלו, עלינו לקיימן בשלמות הראויה, הן **במעשה** והן **במחשבה**. רק כך ישנה משמעות נכונה ומושלמת במצוות שאנחנו מקיימים, ועל קיום מסוג זה ראוי לומר כי עליו העולם נבנה.

וזהו- "בהבראם" שבפסוק, נוטריקון: ב' אברהם. היינו, כדי לגלות את החסד האמיתי והפנימי שיש בכל מצוה ומצוה, המסומל ב'אברהם' איש החסד- יש צורך לעשותן על פי שני עמודי אור שורשים שיש בהן- האחד, כנגד קיום 'מעשה' המצוה, והשני כנגד 'המחשבה' שבמצוה, יחוד שמו יתברך. כל זה מעמיד ומצדיק את בריאת העולם. ועל זה יצדק לומר "עולם חסד יבנה".

דבר תורה לסעודה רביעית

הלכות ראש חודש

אמירת "יעלה ויבוא" בראש חודש

בתפילות ראש חודש מוספים יעלה ויבוא בתפילות ערבית שחרית ומנחה. אדם ששכח לומר "יעלה ויבוא" וסיים את התפילה, בתפילת ערבית אינו צריך לחזור על התפילה. אומנם בתפילת שחרית ומנחה צריך לחזור לראש תפילת עמידה.

שכח לומר "יעלה ויבוא" בשחרית ונזכר לאחר מוסף

יחיד שתפלל שחרית בראש חדש ושכח לומר "יעלה ויבוא", אפילו נזכר לאחר שהתפלל מוסף, צריך לחזור ולהתפלל שחרית ולהזכיר "יעלה ויבוא". ואפילו נזכר לאחר ארבע שעות מהיום, כל שנזכר לפני חצות היום, חוזר ומתפלל שחרית ומזכיר "יעלה ויבוא". (ומכל מקום נראה טוב שיחזור בתנאי של נדבה, לצאת ידי חובת הסוברים שיחיד ששכח יעלה ויבוא בשחרית ונזכר לאחר שהתפלל מוסף, בדיעבד אינו חוזר ומתפלל שחרית, מפני שהזכיר ראש חודש במוסף). ונכון שיניח תפילין בברכה לפני שיחזור להתפלל שחרית, שמצווה להתפלל עם התפילין, שזוהי קבלת עול מלכות שמים שלמה. ורק אם יש טירחה יתירה בדבר יוכל לסמוך על המקילים בזה. ואם נזכר רק אחרי חצות היום יתפלל פעמיים מנחה (אפילו שהתפלל מוסף) ויאמר בשתייהן "יעלה ויבוא", ואין צורך לחזור ולהניח תפילין במנחה.

הלילה ליל ראש חודש, אי"ה בימים ראשון ושני חל ראש חודש חשון

לברכה והצלחה

שיר בת אושרת
בן ציון בן מירב

לזיווג האין

שירה
בת ציפורה
חיים בן זיוה

למזון שלם ברחמיך

ינית בת דחל
תקוה נייר
בת פרחיה
תנצבה

למזון שלם ברחמיך

לאה בת
סוליקה רביבו
ז"ל (חי"ד)
תנצבה

למזון שלם ברחמיך

חנה בת חפסה
מזל בת חנה
תנצבה

שו"ת עם הרה"ג הרב יעקב סיני

הלכות שנים מקרא ואחד

תרגום

שאלה: האם מותר לקרוא שנים

מקרא ואחד תרגום בזמן קריאת התורה?

תשובה: מותר לקרוא שמו"ת בשעת קריאת התורה, אפילו שאינו קורא את הפסוק שקורא החזן, אלא פסוקים אחרים. ומכל מקום, נכון יותר לשמוע הפרשה מפי החזן, ולקרוא איתו בלחש מילה במילה, ונחשב הדבר לקריאת המקרא פעם אחת, ואחר כך ישרים עוד מקרא ותרגום.

שאלה: בכל שנה אני מתחיל לקרוא ואחרי כמה שבועות מתיימש... האם יש פתרון?

תשובה: העצה המבוארת בדברי הראשונים, לקרוא מתחילת השבוע בכל יום מעט, כגון ביום ראשון עליית ראשון, וביום שני עליית שני, עד שבשבת ישרים את כל הפרשה. זהו זמן מועט בכל יום ואפשר לעשות זאת בנקל.

שאלה: האם חייבים לקרוא שנים מקרא עם טעמי המקרא?
תשובה: יש להקפיד לקרוא בטעמי המקרא. ומי שאינו בקי בטעמים, יוצא ידי חובה בדיעבד בקריאה בלי טעמים, וישתדל ללמוד את הטעמים כראוי. אולם את התרגום, יש להקפיד לקרוא דוקא בלי טעמים.

שאלה: הבן שלי בגיל שמונה האם צריך לחנך אותו לקרוא שמו"ת?
תשובה: בכלל החיוב של האב ללמד את בנו תורה, מצוה לחנכו גם בקריאת שמו"ת. ועל המלמדים בתלמודי התורה מוטלת המצוה ללמד את התלמידים טעמי המקרא, כדי לחנכם מקטנותם בקריאת שמו"ת בטעמים.

דיון משפחתי עם הרב יצחק זילברשטיין

מעשה שהיה בסוחר יהודי, שנסע לרגל מסחרו למדינת מקסיקו. באחד הימים, בעודו הולך בשוק, הבחין ברובל המוכר מיני סדקית 'מציאות'. היהודי העביר מבטו על סחורתו של הרובל, ולפתע, אחזה בו חלחלה, כשצדה עינו זוג תפלין משמשות. שהניח הרובל הנכרי למכירה... שאל הסוחר: "מהו מחירו של הקפיות הללו?", והרובל נקב בסכום של מאתיים דולר. "טוב - אמר הסוחר - תן לי למדד אותם בבקשה".

והנה, לאחר שהניח את התפלין של היד והראש, פנה אל הנכרי: "דק רגע, היכן הקפיה הנוספת, של יד ימין?".

הרובל התבלבל, התבונן שוב על מרקלתו, ונסה לחפש את התפלין של ימין. משלא מצאם התנצל: "אני מצטער זה מה שיש לי". אמר לו היהודי: "אתה בודאי מבין שמחיר 'תלבשות' חסרה, הוא פחות בהרבה... אני מוכן לשלם עשרים דולר בלבד". לאחר דין ודברים, הסכים הנכרי למחיר הנמוך. והסוחר היהודי שלם וקבל לידו את התפלין. בתי התפלין נפתחו, ונמצא שזכנו יש בהם קלף עם פרשיות הפתובות באפן נאה כהלקטן. כעת, בא היהודי ויבקש לשאל ג' שאלות: (א) האם היה מותר לי להונוול ולשקר את הנכרי על מנת להוציא ממנו את התפלין? (ב) האם מותר להניח את התפלין הללו?

(ג) האם מוטל עלי לחפש אחר בעל התפלין מדיון 'השבת אבדה'?

(תשובה: א) ככל הנראה התפלין הללו גנובות, והמוציא אותן מידי הנכרי הרי הוא קמציל מידו, ולכן היה מותר ליהודי לנהג כפי שנהג. (ישו

בטין מ"ה, ושו"ע אורח סי' ל"ט ס"ז).

(ב) נפסק בשו"ע (שם ס"ו): "נמצאו תפלין ביד נכרי, ואין ידוע מי כתבם - כשרים", ונתן להניחם בברכה (כתם אורח סי' ה'), לפי שאין דרך הנכרי לכתב לעצמו תפלין, על פן ודאי שמישראל הם (ס"ו). וכל זאת לאחר שממחים הבקאים בעניני סת"ם, ישערו שהתפלין נעשו בכשרות (פסק"ת שם אות ה').

(ג) יתכן ואין כאן יאוש מצד בעל התפלין, כי הוא מצפה שיפלו ליד יהודי, וימאחר והן משמשות, אולי יוכל הפעלים להפיקן בטיביות עין. ואם הכריז המוצא ולא מצא את בעליהן, רשאי להניחן. כמבאר בשו"ע (חומ"ס סי' רס"ו סעיף כ"א): "מצא תפלין, שם דמיהן (עבור בעליהן), ומניח (המוציא) את התפלין עליו מיד אם ידעה, שדבר מצוי הוא לקנות בקל שעה". דהיינו, המוצא רשאי להחזיק את התפלין לעצמו ולהניחן, ויוצא בהן ידי מצות תפלין (אם ידעה לקנותם לעצמו), משום שבודאי בעליהן לא יקפידו, ויתרצו לקבל את דמי התפלין מהמוציא. ולקדש במקומם תפלין אחרות.

לסכום: מותר היה לסוחר היהודי להוציא את התפלין מיד הנכרי במרמה, וקצת עליו לחפש אחר בעל התפלין. ואם ידעה, רשאי להניחן בעצמו (פי נראות כפשות), וזאת באופן שיטשום את מחיר התפלין, ואת הסכום יתן לבעליהם לקשימצאם.

מאמר מפי הרב אורן נזרית

"לפתח חטאת רובץ"

לאחר שקין רצח את הבל אחיו, מיסרו הקב"ה, ומאלף אותו בינה בהבנת כוחות היצר הרע הטמונים בו, (בראשית ד, ז): "הלא אם תטיב שאת ואם לא תטיב לפתח חטאת רובץ".

מבאר המגיד מדובנא זצ"ל: כי בפסוק זה, המתאר את היצר הרע כיושב "על הפתח", טמון יסוד גדול בטיב תהלכותיו של היצר הרע: אין היצר הרע יכול לשלוט על האדם ולהטותו מדרך הטוב, כחי אם במקום שיש פתח פתוח לפניו ופרצה עומדת נגדו, כמליצת חז"ל "פרצה קוראת לגנב", כלומר כאשר האדם נמצא בספק האם לעשות את הנדרש ממנו במקום הרוחני, כאשר הוא מהסס ומסתפק - אז היצר הרע מוצא מקום על ידי הפתח לבוא ולהשתלט עליו, ובקלות יכריע אותו אם לא יכבשנו בחוזקה.

(אשישה בחוקיך בראשית)

שו"ת עם הרה"ג הרב בנימין חותה

הלכות הדלקת נרות שבת

שאלה: אישה מחללת שבת

האם מוציאה ידי חובה את בעלה בנרות שבת.

תשובה: אישה מחללת שבת בפרהסיא המדליקה נרות שבת אם היא בגדר תינוקת שנשבת מוציאה ידי חובה את בעלה.

שאלה: האם מותר לאחר ברכת

הדלקת נר שבת להדליק את הגפרור או שכבר בשעת הברכה צריך שהננר יהיה דלוק (משום שזה נחשב לעובר דעובר לעשייתו).

תשובה: לכתחילה יש להקפיד להדליק את הגפרור לפני הברכה ובדיעבד אינו מעכב. ובמקרה שאין אפשרות להדליק לפני כן כגון שהגפרור קטן מאוד מותר לכתחילה להדליק לאחר הברכה לפני ההדלקה ממש.

שאלה: אשה מחללת שבת האם

חייבת בהדלקת נרות שבת ובהבדלה. תשובה: מחללת שבת חייבת להדליק נרות שבת בברכה וכן חייבת בהבדלה.

שאלה: האם מותר לנהג מונית

לעבוד ביום שישי לאחר חצות שהרי מרן השו"ע אסר מלאכה אפילו בחינם לאחר חצות היום.

תשובה: מותר לנהג מונית לעבוד ביום שישי עד סמוך כמה שאפשר לשבת בתנאי שלא יגרם לו לחלל שבת וגם שכל הכנות השבת יהיו מוכנות או על ידי אחרים או על ידי עצמו.

לדפואה שלומיה

שימיעון יעקב
בן סולטנה
סולטנה בת
פריחה

לכרבה והצלחה

חיים לוי זב"ב
דון רבקה
הודיה לוי
אלמוג לוי
בן שזולמית

לדפואה שלומיה

יוסף לוי
בן ויקטוריה
נועה בת יפה

לדפואה שלומיה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מירה מרים
בת רחל

לדפואה שלומיה

יוליה בת לדיסה
דוד בן טטיאנה
דעות עזיזה
בת דותי

הילולת מרן רבנו עובדיה יוסף זיע"א

התפעל

עמוקות מאמונת החכמים שלו והציע חלופה: "תמכור את הדירה השרופה ועבור לגור בבית שמש. בפער המחירים תוכל לקנות ולשפץ דירה, ויישאר לך כסף בצד".

באותם ימים בית שמש הייתה בראשית דרכה כהתיישבות חרדית. המעבר היה קשה ומנוגד לכל היגיון - לא היו מוסדות או קהילה, והכולל ומקום העבודה של אשתו נותרו בירושלים. למרות זאת, האברך שמע בקול הרב ועבר לעיר. יום אחד פגש ברחוב אדם אמיד, והשניים שוחחו על הצורך הדחוף בבית כנסת ספרדי לאברכי האזור. האיש הבטיח: "אני מוכן לממן את בית הכנסת; אתה תשיג את ההקצאה מהעירייה - ואני אממן את הבנייה".

האברך החל לפעול במרץ, איחד את המשפחות וניהל מאבק מול הגורמים עד שהעירייה הקצתה שטח. העשיר עמד בדיבורו, וכעבור זמן מה חנכה הקהילה בית כנסת מפואר.

האברך הפך לרוח החיה במקום, וכשקהילת האברכים חיפשה רב, הוא היה המועמד הטבעי. המינוי דחף אותו לשקוד על לימודיו ולהעמיק בש"ס ובפוסקים, עד שהפך לתלמיד חכם מופלג המנהיג את קהילתו ביד רמה.

לימים סיפר הרב בהתרגשות: "כשמרן שלח אותי לבית שמש, חשבתי בלבי - ויתרתי על הון עתק כדי למנוע ביטול תורה מהרב, והאם זה העונש שלי? אבל שמעתי בקול חכמים, ורק בדיעבד הבנתי ש'למחיה שלחני אלוקים'. בזכות המעבר צמחתי בתורה וזכיתי לשמש כרב. הכל בזכות הוויתור שלי למען תורתו של מרן!". **א"ה יום רביעי יום הילולתו זיע"א**

ידיים בבוקר) המשפיעות על שלווה הנפש, וביקש ממנה להתחזק בהן. לאחר מכן, הניח את ידו באוויר מעל ראשה, קרא פסוקים נגד פחד, ובירך אותה ברפואה שלמה התלמיד סיפר בפליאה: "מאותו היום, כאילו הפכה אשתי לאדם אחר - היא חזרה לחייך, לשמוח ולתפקד". המעשה המרגש ממחיש בחוש לא רק את כוח ברכתו של מרן, אלא בעיקר את אהבת ישראל העצומה שלו ואת יכולתו לחוש בצערם של כל יהודי. (גיליון 'וקראת לשבת עונג')

הוויתור שהפך לברכה

הסיפור המופלא על האברך מהר נוף ומרן הרב עובדיה יוסף זצ"ל דירתו של אברך משכונת הר נוף בירושלים נשרפה כליל על כל תכולתה. הוא נותר חסר אונים מול עלויות שיפוץ של 200 אלף שקלים, בעודו משלם משכנתא. שבור ורצוף פנה אל שכנו, גאון הדור הרב עובדיה יוסף זצ"ל, שהציע לכתוב לו מכתב המלצה, אך האברך תהה בייאוש כיצד יצליח לגייס סכום כה אדיר.

תוך כדי שיחתם, נכנס לחדר איש עסקים עשיר והזמין את מרן לשמש כסנדק בברית נכדו בבני ברק. הרב עובדיה סירב והסביר שהנסיעות גוזלות ממנו זמן יקר. העשיר התחנן, ובקול שבור ובדמעות שליש השיב לו הרב: "אני מבין ללבך, אבל מה לעשות, אני רוצה ללמד! מה אתה רוצה, שאני אתבטל מתורה? בזמן של הנסיעות האלו אני כותב את התשובות ההלכתיות ומכין את הספרים שלי. אתה יודע כמה תורה והלכה אני מפסיד בגלל זה? כמה עם ישראל מפסיד?". עבור הרב, כל רגע של ישיבה בדרכים היה עוון חמור של ביטול תורה שפוגע בפסיקת ההלכה לדורות.

לפתע התעשת הרב והציע פתרון: הוא הצביע על האברך ואמר לעשיר: "ביתו של האברך נשרף ואין לו כסף. אם תממן לו את השיפוץ בסך 200 אלף שקלים, אני מוכן 'להקריב' את זמן הלימוד שלי, לקבל על עצמי את חומרת ביטול התורה הזו ולנסוע לברית". העשיר הסכים מיד, אך להפתעת כולם, האברך סירב. הרב הביט בו בפליאה, והאברך השיב בהתרגשות: "ראיתי את דמעותיו של הרב על ביטול התורה וכמה הדבר קשה וחמור בעיניו. וכי בגלל הצרה הפרטית שלי אגרום לרב ביטול תורה כזה? חלילה לי!".

הרב עובדיה

אהבת ישראל אמיתית

היה זה לפני כשישים שנה. מרן סיים את שיעורו הקבוע בבית הכנסת 'שאלו צדקה' בשכונת בית ישראל בירושלים. שלא כדרכו, יצא הפעם הרב מפתח צדדי, הניח את ידועל כתפושל אחד מתלמידיו הקבועים, מאיר, ושאל לשלומו מאיר השיב בנימוס שהכל בסדר, אך הרב לא הרפה ואמר ברגישות: "אני שם לב שבשבוע האחרון אינך שמח. היום סיפרתי סיפור בשיעור, כולם צחקו, ואתה אפילו לא חייכת". התלמיד נדהם מכך שגדול הדור הבחין בו וקלט את סערת נפשו מבין המוני האנשים מאיר פתח את לבו וסיפר בצער כי מאז שאשתו ילדה לפני כחצי שנה, היא שרויה בדיכאון עמוק, בוכה ללא הרף והוא כבר שבור וחסר כוחות. תוך כדי שיחה, הבחין התלמיד שהוא מאריך את דרכו של הרב. הוא עצר ואמר במבוכה: "הרב ימחל לי, אני מאריך לרב את הדרך, אולי נחזור לכיוון השני?". "לא, זה בסדר", השיב מרן, והמשיך ללוות אותו עד לפתח ביתו. שם, מול חלונות הדירה, עצר הרב ושאל במפתיע: "מאיר, אשתך בבית?". כשהתלמיד השיב בחיוב, הגיעה הצעה שהותירה אותו נדהם לחלוטין: "אני יכול להיכנס לברך אותה?". התלמיד התרגש כולו. הוא מעולם לא העלה בדעתו שפוסק הדור יטריח את עצמו וייכנס אל ביתם הפשוט. נסער מהכבוד הגדול, מיהר פנימה וקרא לאשתו בהתרגשות: "מרן הגיע אלינו הביתה, הוא רוצה לברך אותך!". הרב נכנס ושאל את האישה בעדינות על הקפדה בכמה הלכות (כמו כיסוי ראש ונטילת

לדפואה שלומה

דורית

בת עמליה

יצחק בן חנה

ענת איילה

בת מרים

לברכה והצלחה

מורדכי זיפה

מורדכי זיפה

ליאור ושיר

מורדכי

לברכה והצלחה

אלג'דיה

בת מרים

מרים (מיד)

בת דות